

Motion till riksdagen 2010/11:C342

av **Krister Hammarbergh (M)**

Beslutanderätt vid gemensam vårdnad

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att reglerna om beslutanderätt vid gemensam vårdnad bör ses över.

Motivering

Barn har rätt till bästa uppnåeliga hälsa, sjukvård och rehabilitering enligt FN:s barnkonvention. Dock finns det idag ett problem med att barn kan nekas vård, stöd och behandling om den ena vårdnadshavaren motsätter sig det. Det är en följd av dagens lagstiftning, som ställer krav på enighet mellan vårdnadshavarna i dessa frågor. Ett barn som utsatts för övergrepp av den ena föräldern kan som en följd av detta nekas psykiatrisk behandling för sitt trauma – på grund av att förövaren sätter stopp.

Frågan har tidigare lyfts fram i flera utredningar. Kommittén om barnmisshandel drog i sitt betänkande Barnmisshandel – Att förebygga och åtgärda (SOU 2001:72) slutsatsen att kravet på enighet mellan vårdnadshavarna kan få negativa konsekvenser när det gäller barns möjligheter att få psykiatrisk behandling efter att ha blivit utsatta för övergrepp i hemmet och att barnets intresse av att få vård och behandling generellt sett borde väga tyngre än vårdnadshavarens rätt att besluta i dessa fall.

Kommittén som tillsatts för att utvärdera 1998 års reform om vårdnad, boende och umgänge gavs i uppdrag att se över frågan om beslutanderätten. I slutbetänkandet, Barnets bästa, föräldrars ansvar (SOU 2005:43) gavs dock ingen lösning. Ytterligare en utredning tillsattes och i juli 2007 presenterades betänkandet Beslutanderätt vid gemensam vårdnad (SOU 2007:52). I utredningen konstateras, återigen, att kravet på enighet mellan vårdnadshavarna kan leda till betydande problem. Ett förslag till lösning presenterades, där den ena vårdnadshavaren i undantagsfall skulle kunna ges rätt att ensam be-

Fel! Okänt namn på

stämman i frågor rörande bl.a. hälso- och sjukvård och insatser enligt socialtjänstlagen. Sådan rätt skulle fastställas av domstol eller genom avtal.

Det finns problem med denna lösning. Det tar tid att driva process i domstol, vilket riskerar att förlänga tiden innan barnet får vård ytterligare. Att gå till domstol riskerar också att trappa upp konflikten mellan föräldrarna, vilket skadar barnet på både kort och lång sikt. Att driva process i domstol medför också kostnader, vilket i sin tur kan innebära sämre ekonomiska förutsättningar för barnet.

Regeringen har nyligen (proposition 2009/10:112 Umgängesstöd och förutsättningar att tala med barn) gjort bedömningen att en sådan lösning inte bör införas. Detta är ett bra ställningstagande.

En lösning av problematiken, som stöds av exempelvis Rädda Barnen och Barnombudsmannen, innebär att vardera vårdnadshavare ges rätt att var för sig besluta om hälso- och sjukvård och stöd och insatser enligt socialtjänstlagen för barnet. En sådan lösning har många fördelar. Utgångspunkten måste vara barnets rätt till vård och stöd och att sådana insatser är bra för barnen. I dessa fall finns också en professionell vård- eller stödgivare som prövar behovet av behandlingen eller insatserna. Denna lösning skulle medföra en tydlig förenkling och leda till att fler barn får den vård och det stöd de har rätt till.

Jag anser att reglerna måste ses över, om de kan ändras i riktning mot att var och en av vårdnadshavarna ges möjlighet att samtycka till icke-operativ hälso- och sjukvård samt stöd och insatser enligt socialtjänstlagen för barnet. Så länge det finns föräldrar med gemensam vårdnad som inte är ense i alla frågor måste barnets rätt till vård och stöd väga tungt och de möjligheter som idag inte finns skapas.

Stockholm den 25 oktober 2010

Krister Hammarbergh (M)